

עלון קיבוץ מצר

נובמבר 2011 | חשון תשע"ב

מה בעלון?!

נובמבר הוא חודש קשה, החורף בפתח, החושך יורד כבר בשעות אחה"צ ונרות זיכרון דולקים. הרבה נרות זיכרון. זה מתחיל ברביעי בחודש, עם דיוקנו הרציני של ראש הממשלה המנוח, ממשיך בעשירי בו כשחמש פנים ניבטות אלינו מלוח המודעות.

(אצלי נובמבר טעון באופן מיוחד כי שני הורי נפטרו בחודש זה).

ואי אפשר להימנע מהשאלה "מה היה קורה אילו"? רבין בודאי היה נפטר בשיבה טובה כשהוא משאיר אחריו הסכם שלום, איציק היה מסיים את הדוקטורט בנושא "ארץ ישראל", תרצה הייתה מגישה מועמדות לחברות, רביטל היתה ממשיכה לגדל את ילדיה כאן ותוהה האם כתושבת מצר מזה כעשר שנים היא תתקבל לחברות, ומתן ונועם היו משתלבים ב"נעורים" במצר ופעילים במוסד ... אבל אלו הן רק השערות כמובן.

והחיים, כמאמר הקלישאה, ממשיכים...

בעלון זה: הדיווח הקבוע של מנהלת הקהילה במגוון נושאים ★ המאבק בעשן המפחמות תופס תאוצה ואפילו יש כבר לוגו ★ נפרדים מהדסה ז"ל, חברה ותיקה ★ עדנה משתפת אותנו בהרהוריה ★ עמנואל נזכר בקליטת גרעין "שדמה" ו"מכתב אוהב וכואב" מאורי וטליה תושבי מצר.

ואם אני כבר כאן, אז קצת על תרבות ואירועים.

לאחר ראש השנה האחרון החלטנו הגענו להחלטה לבטל את המזנונים ולשנות את הקונספט של ארוחות החג:

בראש השנה ובפסח – בהם הארוחה חגיגית ומחייבת, כל האוכל יוגש לשולחנות. זה כמובן ידרוש התארגנות מיוחדת אבל בזכות אנשי המטבח והצוותים המיומנים שלנו נעמוד בזה.

בשבועות, יום העצמאות, סוכות, וכד' – הארוחה תוגש בחדר האוכל ב"משמרות". בחוץ - קפה ועוגות וכל הנלווים וכסאות מול הבמה לתכנית האמנותית.

עד סוף השנה נקיים עוד **ארוחות שישי**, נחגוג את **חנוכה** בחדר האוכל ואת **סוף השנה האזרחית בערב מיוחד**.

בימים אלה מתגבשת התכנית לשנה הבאה ואשמח להיעזר בכם. הצעות, בקשות ורעיונות יתקבלו באהדה.

בינתיים,
חורף נעים וחם לכולם.
נאוה חברוני

נובמבר ,
הסתיו כבר הגיע,

הימים הולכים ומתקצרים והחושך המוקדם מביא איתו הרגשה של דכדוך החודרת ללב ולנשמה ומחשבה על כך שהנה עוד שנה עברה, מאז אותו לילה נורא.

כשאני חושבת על התקופה הראשונה אני מתקשה להאמין שאני עצמי הייתי שם. לעיתים קשה לי לעכל שאני חוויתי את האסון הזה כאילו מדובר באישה אחרת.

ביום שבו רעדה האדמה מתחת לרגליי מהר מאד אספתי את השברים והתחלתי לבנות מחדש את פאזל חיי. מתוך איזה אינסטיינקט בסיסי הבנתי שיצירת מסגרת ושגרה הם הדברים הנכונים ביותר לשמור על שפיותי ולצמיחתה והתפתחותה של יעלי הקטנה. היום בראייה לאחור אני יכולה להביט על הדרך הארוכה שעשינו וממרחק הזמן אפשר לראות את הדברים החדשים והטובים שקרו בחיינו וכמו כן להכיר בעובדה שיש דברים שלא יהיו אף פעם אותו דבר. ושיהיו דברים שכבר לא יקרו.

אחרי שגזלו אותך מחיינו, עמלנו למלא את החלל הגדול שנפער, אך לא משנה עד כמה מצליחים למלא אותו תמיד נשארות שם פינות השמורות רק לך. באותם מקומות יש המון שמחה וזיכרונות טובים מחיינו המשותפים: הלימודים ביחד בבית ברל, ההתאהבות, בניית הקן המשותף והטיולים הרבים שכה אהבת.

במקום השמור רק לך יש גם כאב שלא ימוש לעולם: אובדן האהבה והחברות והתנפצות החלומות על עתיד משותף ומבטיח. ובשביל יעל אובדן של אבא. לפני 9 שנים יעל היה פעוטה בערך בגילו של אמיר היום ועתה היא כבר נערה, עוד מעט חוגגת בת מצווה. אני עושה ועשיתי את כל המאמצים להיות אימא טובה אבל אני לא יכולה להיות במקום האבא שאין לה. אבא שיבלה עם ילדתו. ילמד אותה ידע עולם ויתרום לה מניסיון חייו ובעיקר ייתן לה את החיבוק לו היא זקוקה ויביט עליה בעיניים מעריצות כמו כל אבא גאה.

איציק אנחנו ממשיכות בדרכינו הלאה שדמותך מלווה אותנו תמיד.

אוהבות תמר ויעל

10/11/2011

הסתו המתקרב, אוקטובר מוביל לנובמבר, המסיק, יום הזכרון לרבין. כמו הליכה בתוך מסדרון מוכר, אך מעיק, שהפך כבר לשגרה- לחלק ממך. רק שכל שנה מחדש, בודקת, מחשבת ומתפלאת: עברו כבר חמש שנים? עברו רק חמש שנים?

זה לא שבמשך השנה, לא חושבים ולא נזכרים: מדי פעם, עיניים מופתעות ומאושרות של ילד, ליד לוח בגן. ילד, שגילה את יכולתו לקרוא לבד, מחזירות אותי אל מתן – הילד המתולתל, המבריק והחכם, שהיה בגן רק לשלושה חודשים. כמו היה זה אתמול, אני רואה אותו עומד מול הלוח, מנסה לקרוא כותרות, מצליח, מסובב את ראשו אלי ושנינו מחייכים: "קראתי לבד", הוא אומר באושר.

לעיתים, אם ילד ישבש ויאמר אייה במקום אילה, מיד מול העיניים, נעם: יפה, עם שער שחור, חלק ומבריק, שולף בבוקר עם כניסתו, את המוצץ מהפה, כי הוא צריך להגיד לי משהו, ועם המוצץ, בלתי אפשרי להבין. אפילו מהמוצץ לא הספקנו לגמול את נעם, והרי אנחנו עוזרים לפעמים לגמול ילדים ממוצץ!

והדובי שמוסתר עמוק בארון הבגדים שלי, הדובי שבעצת הפסיכולוגית, לקחתי הביתה, כדי שמשנה ממתן ונעם יישאר לי. אף פעם לא אדע של מי הדובי, של נעם או מתן. היו שניים זהים כאלו, כי אמא שלהם רביטל הנמרה, המדהימה, דאגה שהכל יהיה כפול ובדיוק אותו דבר. אוי ואבוי אם הם יקנאו או יריבו. יומיים לפני הרצח, בשיחה שהייתה ביננו, ניסיתי להרגיע: לא נורא אם אחים רבים, מי לא רב?! גם אצלי רבים. לא סוף העולם!

אחרי יומיים, באמת הגיע סוף העולם. ועוד סוף אכזרי כזה, שעד היום, חמש שנים אחרי, קשה להבין ולעכל.

מליל העשירי לנובמבר ההוא, כשנדע לי מה קרה ומי נרצח, ושהבנתי שאני ומשפחתי צלחנו את הזוועה (בערך), ידעתי שחובתי ותפקידי הוא לעזור ולהעביר את ילדי הגן, הצוות וההורים את הסמבטיון הזה. לחזור מהר לשגרה ולחיים. לעזור לאפשר לכולם לעבד את הזוועה, להתמודד ולצאת ממנה, עם כמה שפחות נזק. המשאלה שלי הייתה, שילדי כלנית יהיו כמו כל ילדי הגנים בעולם. אני זוכרת, שמספר ימים לאחר הפיגוע, נסענו עם הגן למופע מוסיקלי לילדי גני המועצה. "טריו אינדיו" - מוסיקה דרום אמריקאית סוערת ומקפיצה. ואני כל המופע, בחושך, באולם, כל הזמן נאבקת בדמעות, מסתכלת על ילדי "כלנית", כמו פולניה טובה, בודקת ומשווה: הם רוקדים כמו כולם? שמחים כמו כולם? אולי פחות? כמה פחות?

אחר כך, במשך שלוש שנים, זכינו ביעל ותמר של איציק. כך היה הפיגוע חלק מהגן. כל הזמן חיים על ציר של זיכרון הזוועה מצד אחד, ושגרה וחיים נורמאליים מצד שני.

היום, כשיעל כבר ב"חורש", לא ילדת גן, אלא תלמידת בית ספר - בכתה ב', אני חושבת שהפיגוע הוא חלק מחיי הגן, כמו שהוא חלק מחיי מצר. הגן הוא הרי חלק מהקהילה.

אבל עמוק בתוכי, אני יודעת שזה לא רק זה.

העשירי לנובמבר שמתקרב, תמיד יגרום לי לחוש, שגם אם כצוות חינוכי, ניצחנו והצלחנו ואנו מקיימים חיי "גן נורמלי", תמיד, חלק מאיתנו יהיה האובדן שחוינו באותו לילה נורא.

במיוחד יש בי תחושת אחריות לזכור ולהזכיר את נעם, מתן ורביטל, שהיו איתנו רק שלושה חדשים. כל כך מעט זמן זכינו בהם. זמן קצר כל כך הם זכו לחיות בעולמנו.

יהי זכרם ברוך.

סקירת מנהלת הקהילה ★ אירית פואה

"אחרי החגים יתחדש הכל

יתחדשו וישבו ימי החול...."

הרבה מהדברים שאנו אומרים מסתיימים בצמד המילים הקסומות: 'אחרי החגים'. אם זה פגישות, תכניות, או שינויים שיש לעשות, הכל אנחנו דוחים לאחרי החגים. אז הגענו ל"אחרי החגים".

אנו לקראת סופה של שנת 2011 ועלינו לסיים מספר משימות.

פרצליה – לאחר קבלת הערות החברים ישבנו עם האדריכל האמור לבצע תיקונים בכל המקומות שניתן. לאחר קבלת המפה המתוקנת, (בימים אלו) נפרסם לחברים ונביא לאישור השיחה.

מינימרקט – אחד מענפי שרות אשר עובר בימים אלו שינויים משמעותיים בהנחיתו של מלווה חיצוני על מנת לשפר מצד אחד את השרות זה לחברים ומצד שני לשמור על מצב מאוזן. אנו עובדים על כל הנושאים אשר להם נגיעה בענף זה: ספקים, מחירים, שעות פתיחה, עבודת צוות, נהלי עבודה, מבצעים, איכות השרות ועוד. השינויים מדווחים להנהלת הקהילה והיא זו אשר קובעת את מדיניות העבודה.

בהזדמנות זו:

תודה

למרכוס איידלמן

אשר ניהל שנים רבות את המינימרקט ובימים אלו מסיים את עבודתו.

אני בטוחה שלתודות אלה ולהערכה על המסירות והשירות

שותפים רבים מחברי הקיבוץ.

אנו מאחלים למרכוס שיידע למלא את שעות הפנאי

בעשייה משמעותית והרבה הנאה ואושר.

★ מישיבות הנהלת קהילה (לא כולל פניות אישיות)

1. דוח מצב דיור ותשלומי צעירים – בהשתתפות שלומית לוטם

שלומית דיווחה על מצב החדרים ומספר הצעירים במצר.

סוכם:

א. ממשיכים בהסדר של אי חיוב חשמל החיילים אך יש להעביר אליהם דוח צריכה.

ב. תיבדק משפטית אפשרות חיוב הורי הצעירים (הנמצאים בעצמאות כלכלית) במידה והחוב לקיבוץ חורג מ- 3000 ₪.

ג. ישופצו כל החדרים הפנויים למרות שעלולה להיות בשל כך חריגה בתקציב.

ד. המשך דיון באחת הישיבות הקרובות

2. מינימרקט

א. מדיניות הפעלת מינימרקט – סוכם להמשיך בדיון.

3. ביטוח סעודי

חיים מסר דוח על המצב בביטוח הסעודי הקולקטיבי בו נדרשנו לחתום על חוזה לשנה בלבד עם עליה משמעותית בתשלום החודשי.

הוחלט – לאחר ברור מדויק של הנתונים (באחריות חיים), יש לחדש את החוזה ולהעביר מכתב הסבר לחברים. (קראו הסבר בנפרד)

4. כבל חשמל באזור בתי ילדים

בתקציב השקעות של 2011 הוקצו להסדרת הכבל החשמלי (מסיבות בטיחות) 20,000 ₪. הוחלט לבצע שדרוג הכבל ככבל עילי בעלות של כ-35,000 ₪.

5. מיפרט שרות - פעילות תשתיות

הוחלט להכין מיפרט שרות הכולל את הסעיפים הבאים (בתאום עם טוביה):

- תחומי אחריות – לאחר בחינת מיפרט השמאות, סוכם כי האחריות על כלל הבית (כולל גגות) היא על החבר. הקיבוץ אחראי לתשתיות מחוץ לבית.
- החלטה לגבי אחריות לתיקון ועד מתי.
- החלטה על חתימה בטופס אישור.
- מחירון
- לוח זמנים לתיקון תקלה – הגדרת סוגי תקלות מול לוח זמנים.
- הצהרה על נזק נלווה.
- ניקיון לאחר תיקון
- אישור קבלת העבודה על ידי החבר, על גבי טופס

6. מדיניות הפעלת המינימרקט

נערך דיון בהשתתפות אוריין וירון לנצר (המלווה החיצוני) בהתאם להצעות של אוריין וירון. סוכם לאמץ את השינויים הנדרשים ולבצע בקרה חוזרת בסוף השנה.

ו ל נ ו ש א י מ א ח ר י מ

שמירה בשדות החקלאיים

החלטנו להצטרף להסכם שמירה אזורי עם חברת "הנוביס" המתמחה בשמירה בשדות חקלאיים. שומרי החברה יסירו בכל שעות היום והלילה בשטחים החקלאיים מלווים בכלבי שמירה חסומים. אנא, הימנעו מלהסתובב בשטחי המטעים ללא צורך ובלא תיאום.

מסיק זיתים בקיבוץ

השנה נערך מסיק זיתים ברחבי הקיבוץ על ידי אדם חיצוני. המסיק התבצע ללא תיאום וסדר. קיבלנו על כך מספר רב של תלונות מהחברים. נפגשנו עם אביק, הפקנו לקחים והחלטנו שבשנה הבאה המסיק יתואם עם החברים ויהיה באחריותו של אביק. חברים שיהיו מעוניינים בזיתים יפנו אליו.

הורדת מודעות מלוח מודעות

לאחרונה קיבלתי תלונות על מודעות של חברים שהורדו מלוחות המודעות. אנא, זו לא הדרך שלנו! אני מבקשת להפביק את התופעה מיידית

תושבים בני זוג

אני פונה לכל החברים והצעירים שלהם בני זוג הגרים דרך קבע במצר להסדיר את מגוריהם כאן בהתאם לכללים הנהוגים לגבי כלל החברים והצעירים שלהם בני זוג במצר. כמו כן רשויות המים מתקצבות את מכסת המים למשפחה בהתאם למספר הנפשות (כולל ילדים ובנים) המתגוררים בבית ולפי כך עלינו לדווח לרשויות המים על מספר הנפשות. מי שעדיין לא הסדיר את מגורי בן/בת הזוג מוזמן לפנות אלי.

זאת להפעם, במידה וחברים מעוניינים במידע נוסף מוזמנים כמובן לפנות אלי.

אירית פואה

עד לסגירת העלון ירדו במצר גשם

100 מ"מ גשם

החורף בעיצומו

האם הגג שלכם מוכן?

הכנת הגג משמעותה ניקיון הגג ובמיוחד המרזבים.

חשוב שנבצע זאת כל אחד בביתו, בבית הוריו, או עזרה לשכן זה או אחר.

חברים שיהיו מעוניינים שניקיון הגג והמרזבים יתבצע על ידי עאדל עביד ירשמו אצל מירה.

התשלום לביצוע הניקיון יחול על החבר ויחויב בתקציב.

במידה וירשמו 20 חברים ויותר התשלום של כל אחד יהיה 100 ₪. במידה וירשמו פחות

מ-20 חברים התשלום יהיה 150 ₪ לגג.

אנו הקיבוץ הראשון

המשתתף במהלך המועצתי להפרדת פסולת אורגנית בבתים.

תודה לכולכם על שפתחתם את בתיכם למדריכים ואת ליבכם למהלך החשוב.

המשיכו לתרום למען הסביבה. החל מהשבוע יחלו לאסוף משאיות נפרדות את האשפה:

משאית לפסולת **יבשה**

ואחרת ל**רטובה** לטיפול ומיחזור.

כל הצעירים המעוניינים בפח לפסולת אורגנית והסברים מוזמנים לפנות אלי.

אם יש לכם שאלות או רעיונות נוספים שישדרגו את הסביבה שלנו,

אנו קשובים לכם.

נילי ושמוליק

חיי הדסה ★ הדסה ז"ל מספרת על עצמה

כתבה והביאה לדפוס עדנה ברא"ס

שמי היום הדסה ויסוצקי. שם נעורי היה אדלה דולינס, ובמשפחה כולם קרו לי איבי. נולדתי ביולי 1931 בעיר היפה מכול טוקומן שבארגנטינה.

התחתנו בקורדובה, חתונה אינטימית כי מישהו מהמשפחה היה חולה. תופרת מקצועית תפרה לי את שמלת הכלה הלבנה היפיפיה.

הקמנו את ביתנו בקורדובה. לואיס בעלי עבד בבית מרקחת.

ילדתי ארבעה בנים: דני, חיים, אהרון ונמרוד. כולם נולדו בחו"ל, לבד מנימרוד שנולד בארץ. הלידה הראשונה הייתה קשה, לידת הצעיר בארץ הייתה קלה. תמיד רציתי בת. אבל לא הצלחתי.

לואיס ז"ל רצה לעלות לארץ. אימא שלי הייתה ציונית, היא מאוד עודדה אותנו. בשנת 1962 עלינו אני ולואיס עם שלושת ילדינו. אהרון היה אז תינוק.

באנו למצר בעקבות חברים שהכרנו מטוקומן – משפחת קירשנר ז"ל, ההורים של נילי. הגענו למצר ישר מהנמל היה לילה סוער וגשום. כששכבנו לישון לואיס נתקף של אבנים בכלייה. לילה ראשון כואב.....

במשך השנים עבדתי בחינוך, כמטפלת של פעוטים, במחסן בגדים, במבואות עירון, במועדון ובמטבח.

לואיס בעלי נולד בקורדובה, שם הכרנו. היה קל להתחבר אליו, כולם אהבו אותו.

כול החיים עסק בטניס שלחן. בארץ, ליד עבודתו ברפת, פיתח את הספורט הזה ובנה קבוצות של נערים ששיחקו וזכו בתחרויות, לואיס לימד את כולם.

לי היה קשה במשפחה, כי לואיס היה בחליבות ברפת או בתחרויות בכול רחבי הארץ. הוא ליווה את חניכיו לכול מקום, רחוק כקרוב.

אנחנו נפרדנו כי הוא לא רצה להישאר כאן. הוא היה האהבה הגדולה שלי, גם הוא אהב אותי מאוד.

הורי ז"ל הגיעו לארגנטינה מרוסיה. שם אימי היה מלכה, היא הייתה שחרחרת נמוכה שעשתה את כול עבודות הבית. אבי, מוישה, היה גבר גבוה ונאה שדאג מאוד למראה החיצוני שלו. היה לו מפעל קטן לתפירת כובעים וחנות בה מכר כובעים. היה חרוץ מאוד.

אני אהבתי לעבוד עם אבי בחנות. הייתי מבקרת בחנות לעתים קרובות- מסדרת ומוכרת כובעים. ממנו למדתי את רזי אומנות המכירה. אבי פינק אותי מאוד. לעומתו, אימי הייתה דורשת ממני יותר: לעזור לה בעבודות הבית, לערוך קניות. ממנה למדתי לבשל מאכלים, לא עוגות.

הינו שלושה אחים, שני בנים ואני שהייתי "ילדת הסנדוויץ". אחי הבכור saias והצעיר לואיס. בילדותי שיחקתי עם בנות לא איתם. אחי הגדול דמה לאבא, היה גבוה, (היה שומר עלי) והצעיר היה נמוך כמוני וכמו אימא.

שניהם גרים כיום בעיר הולדתי טוקומן, פגשתי אותם לפני שנים רבות כאשר ביקרתי שם. הייתי רוצה לפגוש אותם, אבל זה בלתי אפשרי.

הסבים שלי גם באו מרוסיה. הינו משפחה גדולה, עם דודים ובני דודים.

כולם גרנו באותו האזור. לנו היה בית גדול, בו הייתה מתכנסת כול המשפחה באירועים חגיגיים. אנו בני הדודים שיחקנו תמיד יחד. חגי ישראל חגגנו יחד כול המשפחה הענפה. אני הייתי מכינה עם אימא חלק מהאוכל: גאפילטע-פיש קניידלך ומרק.

הכרתי את לואיס, בעלי לעתיד, בעיר קורדובה, אחי התגורר אז שם ואני נסעתי לבקר אותו. לואיס התאהב בי במבט ראשון. לי לקח עוד זמן עד שהתאהבתי בו.

הרהורים..... לקראת שנת 2012 ★ עדנה ברא"ס

בשנה המסתיימת בקרוב קרו לי מספר אירועים, שחייבו אותי לחשוב עליהם ולשאול שאלות. על חלקם קיבלתי תשובות לא מספקות (בעיניי) ועל אחרות בכלל לא קיבלתי, אולי כי לא ידעתי לנסח את השאלות? או, פשוט, כי לא פניתי לכתובות הנכונות?
ומכיוון שאני ממשיכה לחשוב ולהרהר, החלטתי לשתף את קוראי העלון בהרהורי.

- 1 – הזמנתי בעלי מקצוע לטיפול בתקלות קטנות בבית: חשמל, מים, אינסטלציה. הם ביצעו את עבודתם לשביעות רצוני. כנהוג בימינו, שילמתי על כל טיפול 35 ₪ לא כולל חומרים, רק על העבודה.
- 2 – הייתי זקוקה לסכום כסף לביצוע עבודות בבית. פניתי לממסד וביקשתי להקדים ולשחרר עבורי את הסכום הנדרש מסעיף "השוואת פערי דיור" הרשום לזכותי. התשובה הייתה שלילית, בהסתמך על תקנון המורה איך לבצע את התשלומים מהסעיף הנ"ל.
- 3 – בתלושי התקציב החודשיים שלי ההכנסות הן מקצבת הביטוח הלאומי ומגימלה מהקיבוץ. בחודש פברואר, כל שנה, הביטוח הלאומי מוסיף הצמדה. גימלת הקיבוץ לא מוצמדת, היא קבועה.
- 4 – גובה הגימלה מהקיבוץ הוא 2,960 ₪. מזה יורדים בקביעות: אגרת שירותים – 350 ₪ ו-100 ₪ עבור חפ"פ. ז"א שנתרו 2,510 ₪ + ההקצבה של הביטוח הלאומי לכל הוצאותי האישיות: ארנונה, חשמל, ביטוחים, טלפונים, מזון, ביגוד ועוד.
- 5 – במשך הזמן, מאז השינוי, קיבלתי סכומים יפים מאוד תודות לפעילות הכלכלית המוצלחת של המפעל והענפים השונים - לפי מפתח הוותק.
- 6 – בשיחות הקיבוץ בא לביטוי הרצון והצורך לקבל את הבנים הרוצים להקים את ביתם איתנו. אני מאוד בעד! יש האומרים שעלינו להקל על הבנים בכך שהתשתיות בבנייה יהיו על חשבון הקיבוץ, כי "היום יש כסף".
- 7 – ישבתי במועדון לצפות בסרט. לצערי, עזבתי באמצע כי הישיבה בכורסאות לא נוחה.

כול האמור עד כאן הוביל אותי לשאלות:

מדוע עלינו לשלם על כל קריאה מקצועית – אם משולמת משכורת לבעלי המקצוע השונים על ידי הקיבוץ? (בשונה מיזמים שמתקיימים מהכנסות היזמות בלבד).
איך זה שיש כסף כדי להקל על קליטת הבנים החוזרים (וזו יופי!) – ולא נמצאת דרך להיענות לצורך שלי להקדמת חלק מסכומי השוואת פערי הדיור הרשומים לזכותי?

מדוע גימלת הוותיק לא מוצמדת לשום מדד?!

ומה יהיה גורל הוותיקים אחרי שנהנו מהכספים שקיבלו ונסעו לחו"ל, הרחיבו את ביתם, עזרו לבניהם, רכשו רכב או קלנועית – אם חלילה וחס לא יהיו רווחים? האם הוותיקים יוכלו להתקיים בכבוד ובהוגנות מהגימלה של הקיבוץ והביטוח הלאומי בלבד?

שנת התקציב מסתיימת. למה עדיין לא הוחלף הריהוט במועדון כפי שהובטח???

אם למי מהקוראים התשובות או ההסברים, אשמח לקבל אותם.

תשלומי הביטוח הסעודי ★ אירית פואה

שריג, הורה לא לחדש הסכמים בתחום הביטוח הסעודי עד לבחינת הנושא על ידו והוצאת תקנות והנחיות חדשות. צריך לזכור שתפקידו של המפקח על הביטוח לשמור על חברות הביטוח אבל גם על ציבור המבוטחים.

מכיוון שעל חלק מהביטוחים חל מועד חידוש ההסכמים, כך גם לגבינו, הסכים המפקח על הביטוח לחידוש ההסכם לשנה אחת בלבד עם שינוי בסכום התשלום החודשי.

עד כה שילמנו 30 ₪ ומעתה ועד לחודש מאי 2012 יהיה עלינו לשלם 93 ₪ לחודש לחבר.

הנהלת הקהילה דנה באפשרויות העומדות בפנינו במצב זה בהבנה שהעלייה בתשלום החודשי גבוהה מאוד מצד אחד, אך מצד שני האופציה לעבור לביטוח סעודי אחר יקרה בהרבה (מאות שקלים לחודש לחבר מעל גיל 75) וכרגע לא יהיה זה נכון להפסיק ביטוח זה. קיים גם חשש סביר שחלק גדול מהחברים (מעל גיל 75, או חברים במצבי בריאות שונים) לא יתקבלו לביטוח אחר. לכן אישרה הנהלת הקהילה את חידוש ההסכם.

אין אנו יודעים היום מה תהיינה ההשלכות של ההנחיות החדשות, אך ברור לכל שהמשמעות הראשונה של מהלך זה כמובן תהיה עליה בתשלומי הביטוח שעל כל מבוטח לשלם כל חודש.

בשלב זה נמתין להתפתחויות הבאות תוך לימוד אפשרויות נוספות אם בכלל קיימות.

תוחלת החיים שלנו עלתה, הרצון לערבות הדדית על ידי מחויבות הקיבוץ לסייע לחבר הסעודי הובילה להבנה בצורך בביטוח סעודי.

ההבנה שאדם במצב סעודי הוצאותיו הכספיות גדולות בהרבה באופן משמעותי מאדם שאינו סעודי, גרמה לנחיצות בביטוח כזה. לכן החליט הקיבוץ בזמן השינוי שחלה חובה על כל חבר להיות מבוטח.

מירב הקיבוצים הצטרפו לביטוח הסעודי הקולקטיבי של משקי הקיבוצים. לכך היו יתרונות רבים כאשר החשוב מביניהם הוא התשלום החודשי הנמוך שעל כל אחד היה לשלם, וכמובן ביטוח זה כלל את כל החברים. אחד החסרונות של ביטוח זה הוא תקופה קצובה להסכם. הסכם ביטוח זה התחדש אחת ל-3 שנים. כלומר עם כל חידוש ניתן לבצע שינויים.

במצר התחלנו בביטוח זה לפני כ-12 שנה. כאשר ביטוח זה עולה 30 ₪ לחודש. חבר שהוכר כסעודי קיבל 5000 ₪ לחודש למשך 5 שנים. לאחר מכן הרחבנו את הביטוח, בתוספת תשלום של 21 ₪ לחודש לחבר וכך הוארכה תקופת התשלום לחבר סעודי לכל חייו.

עד היום התקבלו במצר כ- 450,000 ₪ תשלומים לחברים סעודיים.

במשך השנים האחרונות אזרחים רבים במדינה הצטרפו לביטוחים הסעודיים השונים.

לאחרונה התחיל להיווצר מצב בו ביטוחים אלו החלו להיות גרעוניים ובמיוחד הביטוחים קולקטיביים. לכן המפקח על הביטוח, עודד

מכתב אוהב וכואב לחברים

אורי אופיר וטליה מנסבך

למי שעוד לא מכיר איך הגענו למצר, חשבתי שזו הזדמנות טובה לספר.

בשנת 2003, יחד עם עוד מספר זוגות של חברי הנהגה, חיפשנו קיבוץ לעבור אליו בקרבת גבעת חביבה, שהיוותה מרכז תנועתי משמעותי. יצרנו קשר עם קיבוצי הסביבה והגענו לשיחות מזכירות בקיבוצים. קבלת הפנים החמה של מצר, סגרה את הדיון בקרבנו והחלטנו לעבור למצר. נכון, כבר אז במצר לא היו הרבה דירות פנויות, ועד שהתפנו דירות כבר חלק מהשותפים שלנו התיישב במקומות אחרים. אך באוקטובר 2003 ארזנו את עצמנו והגענו לקומותיים במצר. מאז בקשר מתמיד עם ממלאי התפקידים בקיבוץ ועם חברים השקענו מאמצים רבים בלחבר קבוצות וזוגות צעירים נוספים לקיבוץ.

אז למה בעצם אנחנו במצר?

לאו דווקא בגלל האווירה החמה

לאו דווקא בגלל יום הילד

לאו דווקא בגלל תענוג חי

לאו דווקא בגלל רמת התחזוקה של הדירות

לאו דווקא בגלל הנוער

לאו דווקא בגלל הבריכה

לאו דווקא בגלל אירועי ה-55

לאו דווקא בגלל הנוי

לאו דווקא בגלל דודי השמש שצצו על הגגות

לאו דווקא בגלל ההפקה של אוזו ומוזו מכפר כקרזו.

לאו דווקא בגלל המודל השיתופי שבינתיים השתנה

לאו דווקא בגלל הנחשים שמגיעים מדי פעם לחדר המדרגות

לאו דווקא בגלל פרויקט החניות

לאו דווקא בגלל בוסתן או חורש, רימון בלון ושאר הגנים

לאו דווקא בגלל הסדנה לותיקים

לאו דווקא בגלל הנגריה, המפעל או מגרש הכדורגל

לאו דווקא בגלל מגרש הטנים וגם לאו דווקא בגלל טקסי הלוויה והאזכרות האישיים והקיבוצים

לאו דווקא בגלל השותפים למאבק על עתיד האזור

לאו דווקא בגלל החברים במייסר

ולאו דווקא בגלל המועצה האזורית

אלא בזכות השילוב, שעל אף ריבוי הדברים הלא מושלמים במצר, מצליחה להתקיים כאן קהילה ומצליח

להתקיים מקום שאנחנו רוצים ואוהבים להיות חלק ממנו.

בשנתיים האחרונות, קרו שני תהליכים במקביל, אנחנו, אחרי מספר שנים במצר, בוגרים יותר ובמקום אחר בחיים הצלחנו לגבש קבוצה של מספר משפחות שתשמח יחד איתנו לבנות את ביתה במצר. תהליך זה כלל מפגשים עם הנהגת הקיבוץ, בירורים ושיחות שונות וכבר הגיע פעמיים למצב שהילדים של משפחות אלו נרשמו למערכת החינוך במצר על פי המלצת הקיבוץ. מתוך הבנה כי מצוקת הדיור במצר גדולה, אף יזמנו הצעה שבה אנו מממנים ומקדמים פתרונות דיור זמניים. זאת במקביל להכרזת הקיבוץ פעם אחר פעם על תחילתו של תהליך קליטה והפסקתו המיידית של הסטטוס הלא ברור ולא מחמיא של תושבים. למה לא ברור ולא מחמיא, רק בשביל להבין וקצת במספרים, אנחנו ומצר לאורך השנים.

8 שנים

96 חודשים

בזמן הזה עניינו באפשרות של חיבור למצר מעל 12 קבוצות ומעל 130 חברה צעירים, שהגיעו, נפגשו עם חברי קיבוץ, התארחו והתלבטו עד היום שילמנו שכר דירה של מעל 124,000 ₪ עד יום קנינו שירותים במצר במעל ל81,000 ₪

ובעצם על נייר, אנחנו חסרי כל מעמד וזכות במצר כפי שכתוב בחוזה המחודש עליו נדרשנו לחתום פעם נוספת:

"עם החתימה על הסכם זה בטלות מעיקרן כל הצהרות הצדדים ו/או התחייבויות ו/או כל מצג שנעשה על ידם, אם נעשה כזה, וכן כל הסכם שנחתם על ידם בעבר, רם נחתם כזה, לפני החתימה על הסכם זה"

כלומר, קשר של מעורבות וחיים משותפים בקהילה, מסתכם בשורות משפטיות סתומות ואם רק תעינו בחוזה תגלו שאין אלו השורות הקשות ביותר.

ובכל זאת, נגיד בהגינות, כמערכת, קיבוץ מצר לא חייב לנו דבר, אך לכם החברים שמרכיבים את הישות הכל כך ייחודית הזאת שנקראת קיבוץ מצר אנחנו מרגישים שאנחנו יכולים ואף מחוייבים לשקף את המציאות הכל כך לא חברית שנוצרה כאן בשנים אלו, ובפעם הבאה כשמישהו מכם יעצור וישאל למה רואים אתכם פחות בקיבוץ? המעט שכתבנו כאן זו חלק מהתשובה, ובפעם הבאה שמישהו ישאל איך זה שלטליה ואורי אין ילדים, זיכרו שחלק מהתשובה היא שהחלטה שלנו להפוך למשפחה תחייב אותנו לעזוב את מצר.

אז נכון, אופטימי זה לא היה, אך ברוח מילותיו של טשרניחבסקי- "שחקי, שחקי על החלומות, זה אני החולם שח. שחקי כי באדם אמין, גם ברוחו, רוח עז."

אנו תקווה, כי תבינו שמעבר להחלטות התקנוניות ולוחות הזמנים שצוות הקליטה מגבש בתהליך בימים אלה עומדים אנשים, שותפים ומשפחות.

בהרבה אהבה וכאב
אורי וטליה

קצת חדשות מהחינוך... ★ יסמין צפר

חורף...

עוד מעט ירד פה גשם,

בוא ונישאר בחוץ.

נתחדש כמו הדשא

בעולם יפה, רחוף.

(מתוך "חוטים של גשם", מאת: אהוד מנור)

באופן אישי, אין הרבה תופעות טבע שמשמחות אותי כמו הגשם. האופטימיות שהזרימה החזקה של המים מביאה איתה נותנת קצת שקט – נראה שאם יורד גשם, כנראה שיהיה בסדר... עבור הילדים והמטפלות, הגשם שיורד מחייב התארגנות לא פשוטה – מה עושים כל היום בלי לצאת החוצה מבית הילדים? כשיוצאים החוצה לכולם יש מגפיים? אף הורה לא שכח להביא? וכשחוזרים, למי אין בגדי החלפה? אנחנו מלאים בוץ ולהישאר רטובים ומלוכלכים אי-אפשר... במקביל לטרחה הקטנה, יש גם הרבה כיף בעונה הזו – אנחנו מוצאים חלזונות, שרים שירים ורוקדים ריקודים של חורף, שותים תה חם, קוטפים ואוכלים בתאבון פירות הדר, בכלנית ובבלון קמו גינות קטנות וחדשות וכמובן שהשלוליות מחכות לנו ולא נמנע מלקפץ בתוכן גם בחורף הזה.

- בסוף החודש מתוכננת הפסקת חשמל בעקבות עבודות במפעל. במערכת החינוך אנחנו מצטיידים בגנראטור של המועצה. הבתים שלנו גדולים וקרים ולכן לא נישאר בלי חשמל ונוכל להתחמם במזגנים כמו בכל יום קר בשנה.
- במגרש המשחקים החל שיפוץ כחלק מתוכנית תלת-שנתית של המועצה. נכון לעכשיו השיפוץ טרם הושלם וזאת בגלל חילוקי דעות על אופן השיפוץ, העלויות ועוד. אנחנו נמצאים במשא ומתן מול גורמי המועצה והחברה המשפצת על מנת להמשיך ולסיים את השיפוץ לשביעות רצוננו. נקווה שנצליח...
- בגנים הבוגרים שלנו – חצב וכלנית – לומדים הילדים את נושא הזית. הילדים טועמים, ומוסקים. ילדי כלנית יבקרו בשבוע הבא בבית הבד בעין שמר ובהמשך ירדו לעמק שלנו לצפות במסיק הזיתים של הקיבוץ.
- אנחנו מתחילים להתכונן לחג הבא – חג החנוכה. בבתי הילדים נדליק נרות ונאכל סופגניות במסיבות קטנות עם ההורים. מסיבת החנוכה בקיבוץ מתוכננת ליום שבת, 24.12. ביום חמישי, 22.12, נקיים בחורש-בוסטן אה"צ של מתן לקהילה – הורים וילדים, צעירים ומבוגרים, סבים ונכדים וגם חברות וחברים, כולם מוזמנים לפעילות הכנת למפיונים, לפידים ולביבות. פרטים נוספים בהמשך.

זהו בינתיים,
שיהיה לנו חורף גשום, חם ונעים.
הרבה חינוך!
יסמין.

בחודש הקשיש

מערכת הבריאות בקיבוץ מצר

מקיימת שני מפגשים מיוחדים במועדון:

בתאריך **24.11.11**, בשעה 17:00,

הרצאה בנושא:

"זכותנו להחליט בגיל המבוגר?"

ייפוי כוח רפואי: מסמך חיוני אך לא מוכר...

מרצה: **חגית סלם**, MA גרונטולוגיה

מנהלת יחידת "דורות" היחידה לגיל השלישי,

שירותי בריאות כללית

מפגש זה מומלץ מאד גם לבני משפחה השותפים לטיפול.

בתאריך **08.12.11**, בשעה 11:00

הרצאה בנושא:

"מניעת נפילות ופגיעות בבית ובסביבתו"

אחרי ההרצאה, תציג חברת טלאפארמה

מגוון אביזרים המקלים

על ביצוע פעילויות יומיומיות וציוד לשיפור הבטיחות בבית

בכוונת מערכת הבריאות

לערוך סדנא לחברים היוצאים לפנסיה

ולחברים שכבר יצאו לפנסיה בשנים האחרונות.

תכני הסדנא מסייעים ומכינים לקראת שלב חדש בחיים.

המפגשים ייערכו במצר (12 מפגשים) וימומנו על ידי מערכת הבריאות והרווחה,

בהשתתפות סמלית של החבר.

המעוניינים להשתתף בסדנא מתבקשים להודיע לי ישירות או

באמצעות פתק בתא הדואר של בריאות.

המאבק הנמצא בבג"צ, תתקיים בקרוב פגישה עם היועץ המשפטי של המועצה בעניין.

חשוב כי הציבור יבין כי העשן הוא רעל לכל דבר והוא פוגע בכולם. נשמח אם אנשים נוספים ייקחו חלק במאבק. כל אחד יכול לתרום! (טיפה ועוד טיפה יהיו בסוף לים...) גם ועדת הבריאות נרתמה למאבק והולכת לקחת בו חלק – העשן פוגע בבריאות כולנו.

יש לציין כי למרות שהזיהום מגיע משטחי הרשות הפלסטינית, המאבק הוא לא פוליטי! אין זה משנה מי המזהם, את הזיהום צריך לעצור, לטובתנו ולטובתם (תושבי הכפרים סובלים אפילו יותר מאיתנו ואין להם כלים להתמודד עם המפחמות).

כבר למעלה משנתיים שאנו נאבקים במפגע העשן מהמפחמות. לאחרונה חלה החמרה קשה בכמות העשן ונראה כי תושבים רבים יותר בקיבוץ סובלים ממנו ומתעניינים בנעשה. במזג אוויר גשום ורוחי מרגישים בעשן פחות, אך אסור לנו להיכנס לתרדמת חורף- העשן יחזור ויהיה קשה מתמיד. את הזיהום מרגישים בכל רחבי המועצה האזורית והוא התפשט גם לפרדס חנה-כרכור ואפילו לחדרה.

לאחר התערבות השר לאיכות הסביבה, נהרסו מספר מפחמות אך בעלי המפחמות הצליחו להוציא צו שעוצר את הפעולה עד לדיון בבג"צ- המפחמות שנהרסו חזרו לפעול מיד. במסגרת

קראו עוד על המאבק בקישור: <https://sites.google.com/site/mafchema/>

לפרטים בנושא ולמידע כיצד ניתן לתרום צוות המאבק במפחמות:

מרסלו איידלמן, דב אביטל, ליאת אחירון, אודי רזמוביץ, איתן נמיר, דן איידלמן, זיו שקד, תמי עמיר, עופר וגשל.

מתחנתים? צריכים מתנות? רוצים לפנק את עצמכם?

סדנת הצורפות של אילן חזרה למצר.

טבעות, טבעות נישואין, עגילים, צמידים ושרשראות, בכסף, זהב ואבנים משובצות. גם בהזמנה אישית וגם בעיצוב שלכם. מחירים מוזלים לאנשי הקיבוץ ואורחיהם.

אתם מוזמנים...

7702 או 050-7610999

אילן עמיר

כולנו מאותו הכפר...

עד שהגיעה ההשלמה הראשונה!!

עמנואל גסטר

אוכלוסיית הקיבוצים היתה תמיד צירוף של קבוצות ובודדים שבאו מארצות שונות. מצר היה עוף מוזר, מאוכלס על טהרת אנשים משכבה אחת של תנועה אחת מארץ אחת.

אותו גיל, שפה, אידיאליים, מנטאליות, אידיאולוגיה, תרבות.

עברו כמה שנים מאז העלייה על הקרקע ב-1953 ואנו מתבשלים ברוטב של עצמנו. מכירים זה את זה עוד משנות החניכות בתנועה. הספרדית חוגגת, הרי זה כל כך נוח להשתמש ב-"שפת אם" כשאנו לבד ולא מפריעים לדוברי שפה אחרת... כי אין כאלו במשק.

צברים אמיתיים, אפילו קוצניים, אנשים דוברי עברית בלבד שגם יביאו אלינו את החוויה הישראלית. בשום אופן לא חפצנו בניגוני שפות של גרעיני השלמה צרפתיים, אנגלוסקסים, או מכל מוצא אחר מתוך המרכיבים של קיבוץ הגלויות... הספיק לנו שאנו בעצמנו עדיין תפקדנו כעולים חדשים. גם חוסר כוח אדם כעזרה להתפתחות המשק הפך לסיבה מספקת לדרישה לקבלת השלמה.

תשובות התנועה:

אין פתרון. אין מספיק גרעינים לחלוקה, לא מחו"ל ולא מהארץ, ולנחמה כל פעם אומרים לנו: מצבכם טוב, אתם חזקים, מלוכדים, יחסית צעירים, אז סבלנות...

בקיצור, הזמן עובר ואנו מתייבשים ומתייאשים!!

כעבור עשר שנים ארוכות הוכרז חגיגת על גרעין השלמה הראשון למצר!! אז הוכרז...!! ומה נעשה עכשיו? ומה יהיה...מניינה?

הגרעין: מורכב מחבר'ה שמסיימים כיתה י"א, מקנים של התנועה, מ-"יהוד" (קרוב לת"א) ומחיפה והסביבה. הם עדיין צריכים להתמודד עם הלימודים והבגרויות, להתגבש בין הקבוצות וחברתית. והחשוב מכל: לגבש כל אחד לעצמו עמדת הגשמה חלוצית.

אנו, מצידנו, לא כל כך ידענו שאכלנו אותה מבחינת התאריך הסופי של קבלת הגרעין.

אנו מתאמצים להשתמש בעברית, משתדלים שלא לקרוא ספרים בספרדית שהבאנו כחלק ציוד העלייה. בולעים את עיתון "על המשמר" של מפ"ם (קרוב לליבנו – מחשבתית ופוליטית) ונעזרים ב-"אבן שושן" לגבי המילים הקשות בטקסטים הקשים. (כיאה לעיתון ציוניסט - סוציאליסטי).

יש לציין שרובנו לא קיבלנו אולפנים מסודרים אלא "שיעורים לעברית אחרי העבודה" בקיבוצים שבהם עברנו תקופות הכשרה.

ידענו שהעברית הקלוקלת שלנו לא תשתנה משמעותית אם לא נשמע אותה ממקור ראשון. בינתיים המטפלות שלנו מדביקות לילדים את הניגון הספרדי, בהשתתפות פעילה של ההורים.

בתור אקס עירוניים מהמעמד הביניים בחו"ל, אקס סטודנטים בסך-הכל, התאמצנו להפוך בארץ לעובדי אדמה, לחקלאיים מצליחים, להקים משק, להתפרנס ממנו.

בינתיים מתחילים להיחלש חברתית, יש עזיבות, אנו מצטמצמים מספרית, מרגישים מבודדים, זרוקים ליד הגבול ומוקפים מכל עבר בכפרים ערבים-ישראליים מכאן ופלסטינים – ירדנים משם. (לפחות מילים בערבית כבר נקלטות בלקסיקון שלנו, אינשאללה!).

אנו ממשיכים להרגיש רחוקים מהערים הגדולות בגלל בעיית-תחבורה, מרוחקים מהתרבות הישראלית. עברו עוד ועוד שנים ואנו משתוקקים לעירוי דם חדש.

כבר מזמן התחלנו לדרוש מהקיבוץ הארצי לקבל השלמה, והדגש על שמו'צניקים תוצרת הארץ,

מצחיק היה שהם שראו אותנו המייסדים בתור "הותיקים" ואנחנו אותם בתור "הצעירים" כשאנחנו מייסדים בני 35 והם בני 20, (15 שנה הפרש) ותיראו איזה פלא מתמטי. כיום, בזמן כתיבת רשימה זאת, הפרש הגיל בינינו לא השתנה... אנו הוותיקים בני 81 - "שדמה" בני 66. אותם הצוציקים !!

יש לציין בסיפוק שמהר מאד הם נכנסו לוועדות ולתפקידים הכי מרכזים, שמנהלים את חיי המשק והחברה. בקיצור, אנשי "שדמה" הוכיחו את עצמם משך כל השנים. כל הכבוד!! ששש! על תספרו להם כמה היינו מבוססים להתפרק קצת מחבילת האחריות ולמסור תפקידים... ולסיום נזכרתי בקטע אישי.

במסגרת הביקורים, קישורים וחיזורים, התבקשתי לנסוע לבקר את הגרעין בלהבות הבשן וגם לקחת את משפחתי, בכדי לתגבר את הקשר וחמימות המפגש. ללון אצלם ולעבור עוד יום בקרבם.

על גבי ג'יפ מצ'וקמק. עם ליליה, עמי (7), ועידית (4), טיפסנו כל הדרך לצפון. נפגשנו בפגישה לבבית. פתאום לקראת ערב החלו אזעקות ונשמעו בומים בסביבה. בפתח המקלט, החבר'ה שלנו, כבר מנוסים, שכנעו אותנו שניסע הביתה כי ילדינו לא היו רגילים למצב כזה והחבר'ה סברו שלא יהיה להם קל לעבור לילה שכזה.

המומים ובודדים על הכביש בדרך חזרה דרומה, רק ראינו רכבי צבא עולים, ושמענו בביור הדום של התקרית. פרובוקציה של הסורים (?!?)... כפי שנכתב בעיתונים למחרת.

כשהגענו לטבריה בלילה, נשארנו ללון באיזה פנסיון בעיר, כדי לנוח מהטרטור, אנו, ובעיקר הג'יפ...

כי אז רק התחיל הליך ארוך של קשרים, ציפיות, השקעה, שליחת מדריכים ומקשרים, הסעות לפעילויות, ביקורים בקיבוץ, סידור של משפחות מאמצות, ולעקוב אחריהם בדאגה במשך הצבא ובמסלולי השירות בקיבוצים אחרים... עד שיגיעו סופית למצר.

ואכן, כל תהליך הקליטה התקיים לפי המתכון הזה ובדייקנות מופתית, במשך שנתיים. ובמשפט סיכום אחד זה הלך ככה: קשירת קשר רצוף איתם במשך כיתה י"ב, כאשר בסיום, בשנת '63, הגיעו אלינו... לחודשיים!! אז הם נשלחו לקיבוץ דן ל-"של"ת מוקדם", לאיזה חצי שנה, ובהמשך, לגיוס ולטירונות במחנה 80, ולאחר מכן, במחלקת נח"ל לקיבוץ להבות הבשן. שם, חוץ מהעבודה, טעמו מתקריות האש וההפצצות עם הסורים. (שנת '64 והמלחמה על המים...).

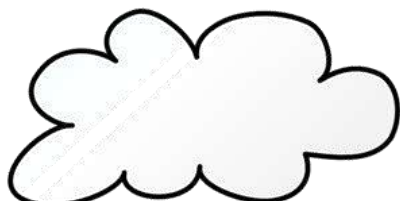
בהמשך הלכו לשרת בגדוד 50 ובצנחנים, ובשנת 1965 בשעה טובה! התיישב רוב הגרעין במצר. 12 שנה, למעשה, אחרי יסוד המשק!!! 12 שנה של בדידות!

אגב, בעקבות תהליך זה, אנו למדנו היטב את התפקיד של "משק קולט", אותו יישמנו לגבי גרעינים נוספים שהצטרפו אלינו לברכה, במרוצת השנים, כמעט באותה השיטה.

וכאן ההזדמנות לברך כל אחד מהחברים, מכל הגרעינים, שנשארו בקיבוץ ולקחו על עצמם מלוא האחריות והשתתפות בבניית הבית הקיבוצי.

ובחזרה ל"שדמה", (השם שבחר לעצמו הגרעין, מצלצל יפה ופירושו: שדה תבואה) ובעניין כפר קטן, מבחינת כמות האנשים, הגרעין לא הקפיץ אותנו מספרית משמעותית, אבל בעיקר התייחסנו לאיכות.

השתוקקנו להצלחה בקליטת הגרעין וכאן יש לומר שהמפגש היה מוצלח מהרגע הראשון ושני הצדדים גילו אמפטיה. הם דווקא חיבבו את "הארגוניות" שלנו ואנו את "הצבריות" שלהם.

על החפירות בתל אסוואר לזכר איציק דורי פורסם בסופשבוע 28/10/11

הריטלין הכי טוב מאת: רן שפירא

את פרויקט החפירות בהשתתפות תלמידים יזמו "החברים של איציק", קבוצה של תושבי האזור, הפועלים להנצחת זכרו של איציק דורי. דורי היה מזכיר קיבוץ מצר ואיש חינוך, שנהרג ב-2002 בפיגוע ביישובו. "רצינו להנציח אותו בפעולות שקשורות לחינוך ולאהבת הארץ", אומר דודו באואר, חבר הקבוצה.

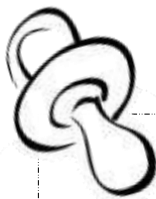
בשתי עונות החפירה בתל חשפו התלמידים את שרידיה של עיר כנענית גדולה מלפני 2,500-2,900 שנה. בחפירה התגלו ביצורי העיר: חומת אבן עבה ומגדל משופע, ומבנה מינהלי מהמאה השמינית לפני הספירה. לפי בר, לא ברור עדיין אם המבנה היה של הממלכה הישראלית או שהשתייך לכובש האשורי. החפירה עם תלמידים נועדה לשפוך עוד אור על האתר.

מעבר לשאיפות המדעיות, בר וחבריו של איציק דורי רצו לקרב את בני הנוער להיסטוריה של האזור שהם חיים בו, באופן בלתי אמצעי. "הכי יפה לראות את התלמידים שסובלים מהפרעות קשב וריכוז, ולא מצליחים לשבת בשקט בכיתה. פה הם פתאום המובילים", אומר בר. אביו של אחד הילדים האלה, שביקר חפירה, אמר: "זה הריטלין הכי טוב."

מראה לא שגרתי נגלה לעיני המבקרים בחודש שעבר בתל אסור: עשרות בני נוער, בידיהם מעדרים, מכוסים, מריצות ומברשות, חופרים באדמה וחושפים אט-אט מבנים עתיקים בני אלפי שנים.

הנערים שעבדו בתל, השוכן בכניסה המערבית לוואדי ערה, כקילומטר ממזרח למושב עין עירון, הם ברובם תלמידי כיתות ט' מבתי ספר הסמוכים - "גוונים" (של המועצה האזורית מנשה), "מבואות עירון" (של קיבוצי האזור), בית הספר המוסלמי בכפר מייסר והאולפנה לבנות בכפר פינס. שבוע שלם הם חפרו בתל. לפני תחילת העבודה שמעו הרצאות על המקום והיישוב שהיה בו, וקיבלו הדרכה בסיסית בעבודה ארכיאולוגית.

כ-500 תלמידים השתתפו בפרויקט, מה שהופך אותו לחפירה הקהילתית הגדולה בישראל. מנהל החפירה, ד"ר שי בר מהמכון לארכיאולוגיה על שם זינמן באוניברסיטת חיפה, אומר: "בגלל מורכבות החפירה הארכיאולוגית, בדרך כלל לא עושים אותה עם תלמידי בית ספר. מעדיפים לבוא עם צוות מקצועי". אבל, הוא מוסיף, "גם בשנה שעברה חפרנו בתל אסור בעזרת תלמידים. קצת חששנו, אבל הפרויקט החברתי-החינוכי הצליח."

נולדו:

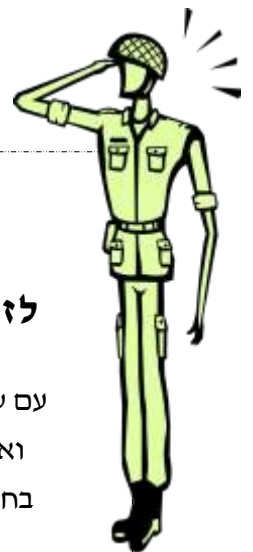
**אלמה מיה
לתמי ואילן**

עידן

לינון וגליה

ברכת מזל טוב

למשפחות!!

ברכות

לזיו הולצמן

עם שיחרורו מצה"ל
ואיחולי הצלחה
בחיים החדשים!!

מספר "דברים" לספר "בראשית" – מה בין אדם הראשון למשה.

בחג שמיני עצרת/שמחת תורה סיימנו את קריאת התורה, והתחלנו מבראשית. התורה מסתיימת בפרשת "וזאת הברכה", ובסופה עולה משה מערבות מואב אל פסגת הר נבו אשר על פני ירחו, וה' מראה לו את כל הארץ: **"וַיַּמַּת שָׁם מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל פִּי ה' "** (דברים, ל"ד, ה'). רש"י אומר שהראה לו את הארץ גם במרחב וגם בזמן, וראה דברים שעתידיים לקרות לעם ישראל בארץ. וכך מתואר משה בפסוקים המסיימים את התורה: **"וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יְהוָה פְּנִים אֶל פְּנִים: לְכָל הָאֲתוֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעֹה וּלְכָל עַבְדָּיו וּלְכָל אֶרְצוֹ: וְלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה וְלְכָל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל:"** (דברים, ל"ד, י"ב).

מיד לאחר מכן מתחילים מבראשית – בריאת העולם ואדם הראשון. לעומת משה, שידע את האלוהים פנים אל פנים, נראה שהיחס לאדם הראשון הינו כמו לילד קטן. אחרי שאכל מפרי עץ הדעת טוב ורע, אדם מתחבא מפני ה', ששואל אותו "איכה". הסיטואציה של אלוהים ששואל את אדם "איפה אתה?", נדמית לי כמו משחק עם ילד קטן.

במחשבה על הכתוב למעלה, נראה לי התהליך שעובר על האנושות מאדם הראשון ועד למשה כמו תהליך של זיקוק או ליטוש, ויותר מכך - התבגרות. מחומר הגלם הבסיסי – האדם הראשון, ועד לתוצר המלוטש – משה רבנו, גדול הנביאים, שהוביל את עם ישראל כמו רועה את עדו. אבל, דווקא כשהגענו עד למשה רבנו, הוא נשאר מאחור, למות בארץ מואב, ואינו נכנס לארץ ישראל עם שאר העם.

יכול להיות, שעם ישראל, ולמעשה האנושות, עברו תהליך התבגרות כזה, שהם יכולים כבר להיכנס בכוחות עצמם אל הארץ המובטחת?

סיעתה דשמיא (מי שקשה לו עם הביטוי, יכול לקרוא לזה פשוט מזל) כלשהי היא תנאי הכרחי להצלחה, אבל זה לא תחליף לעשייה האנושית והישראלית כדרך לעיצוב העתיד והגורל הפרטי והמשותף או בשתי מילים – לקיחת אחריות. ממש כמו אותם האנשים שיוצאים לרחובות בישראל ובעולם כולו למען עתיד משותף טוב יותר.

להלן כמה טיפים בענייני מחשב, לבקשת הקוראים!

קרה לכם שהאייקונים (סמלים) נעלמו משולחן העבודה?

מה שעליכם לעשות: ללחוץ בלחצן ימני על שטח ריק על שולחן העבודה (desktop) נפתח תפריט קטן. לחצו על "הצג סמלים על שולחן העבודה". פעולה זו תחזיר את האייקונים לשולחן העבודה שלכם.

הוספתם תמונה והיא "תקועה" בלי יכולת להזיז אותה?

לאחר הוספת התמונה לוחצים עליה לחיצה כפולה.

נפתח תפריט התמונה לוחצים על **עיצוב תמונה** < **פריסה** < **ריבוע** < **אישור**

התוצאה: התמונה קיבלה גמישות והיא משתלבת בתוך הטקסט, אפשר להזיז ולהקטין...

העמוד האזורי

תיאטרון בגן שמואל

בוגד – תיאטרון באר שבע

במסגרת עונת המנויים

יום רביעי, 23.11 בשעה 20:30

באולם המופעים בגן שמואל

מחזאי/ת: בועז גאון, ניר ארז

שחקנים: יעל איתן, מיכאל אלוני,

ג'ייסון דיניו הולט, אלירן הרוש זהר שטראוס ועוד.

ההצגה מבוססת על "אויב העם" של הנריק

מחיר כרטיס: 95 ₪, גמלאי 85 ₪

אמא מאוהבת – תיאטרון בית לסיין

במסגרת עונת המנויים

יום שלישי, 29.11 בשעה 20:30

באולם המופעים בגן שמואל

מחזאי/ת: גורן אגמון

שחקנים:

אסי לוי, עידו ברטל, ענת מגן, מרים זוהר,

אילן דר, דודו בן-זאב

אורך: 90 דקות ללא הפסקה

סינימה שישי בפרדס חנה

בשעות: 09:30 | 14:00

18 בנובמבר " המפתח של שרה " Sarah's " "Key"

במאי ג'יל פקה ברנר ארה"ב 2010 111 דקות

שחקנים: קריסטין סקוט תומאס, איידן קווין

הסרט מתרחש בפריז, יולי 1942. שרה בת 10 נלקחת עם משפחתה על ידי המשטרה הצרפתית, העוברת מבית לבית ואוסרת משפחות יהודיות באמצע הלילה

2 בדצמבר " אחותי היפה "

"My Lovely Sister"

במאי: מרקו כרמל ישראל 2011 91 דקות

שחקנים: משה איבגי, אוולין הגואל,

אגדה מרוקאית-מודרנית, המבוססת על רסיסי מציאות ומתרחשת בעיירה קטנה בישראל של היום.

לפרטים נוספים: 052-3653066

